

04 — PUŽ

Sad nađi konduktivnog puža! Ispaljivao je implant za preživljavanje u moju svest, dok sam ja proklinjao menadžera zato što me je ubedio da učestvujem u realiti-reklami. "Siguran posao, potpuno bezbedno", njegove reči.

Svaki pokret mi je bio trzav, i napred i nazad, i tamo i ovamo. Jurio sam livadom oštih, travolikih sajli prema levitirajućoj kameri koja me je čekala kod blatne bare. Oblivao me je krupni znoj u teflonskom odelu.

U ugovoru lepo piše da se honorar udvostručuje ako uspem da isporučim i tekst uz demonstraciju. Zato sam s mukom cedio reči uz pomoć neuro-suflera u Brokovom centru za govor.

“Na ovoj planeti ste dobri samo onoliko koliko vam je dobar hardver”, pričam okrenut najbližoj kameri, koja me prati.

Pokazao sam na sever prema crvenom zidu u daljini.

“Unutar tog konglomerata metalne evolucije krije se najopasnija grabjivica ovog sveta — tubularni cvet. Sada ću vam pokazati kako preživeti njegov smrtonosni zov.”

Izgubio sam nit scenarija i primetio da sam skrenuo prema šumi dobrih trideset metara. Upinjao sam se da krenem nazad. Nekako sam uspeo da se, uz cimanje udova i psovanje, vratim do bare.

U bari. Puž. Nove instrukcije.

Sasuljao sam se niz ivicu u hladno, lepljivo blato. Počeo sam da preturam rukama uronjenim do lakata. Napeo sam se sav i isčupao stvorenje zavijeno u oblik spljoštenog turbana. Rukom sam ovlaš očistio bakelitnu opnu.

To je konduktivni puž.

Pokušao sam da govorim ali sam odustao. Moraće da nasnime glas preko snimka. Mnogo je teže nego na probama kad bih samo skinuo zaštitni šlem na kratko vreme.

Nožem izdubi elektrolitnu masu u sredini.

Izvukao sam nož i počeo da vrtim po mekanom delu. Odbacio sam crnu masu. Bilo je mesta za moje teme, taman.

Stavi na glavu i pričvrsti kaiševima.

Uz gnjecav zvuk moj novi zaštitni šlem naleže na glavu. Drhtanje se smirilo. Poriv za hodom u pravcu šume nestade.

“Konduktorni puž anulira dejstvo tubularnog cveta, kao posledica evolutivnog prilagođavanja.” Vratila mi se moć govora.

“Da bi se izborili sa magnetnim zovom tubulatriksa, koji masira vaš korteks, morate imati ugrađen implant za preživljavanje, da ograničeno vreme zadrži kontrolu nad vašim ponašanjem. Nalazi se u mezencefalonu. Veličine je zrna pirinča i poseduje sva potrebna znanja za preživljavanje u ekstremnim uslovima na preko stotinu planeta. Algoritmi ponašanja preuzimaju kontrolu nad individuum i ,dok traju baterije, potpuni laik postaje savršena mašina za preživljavanje.”

“Sada krećem upravo u ovu šumu da vam pokažem neman koju sam prevario. U daljem toku ovog pohoda pokazaću vam tehnike kako da dođete do hrane u ovoj surovoj sredini.”

***

Sedeo sam u deltakraftu korporacije dok se blato sušilo na meni. Režiser je naredio da se ništa ne menja. Kako sam zadnji put usnimljen tako moram i da nastavim.

Leteli smo do druge šume, nekih stotinu kilometara udaljene. Rekli su mi da je lokacija bolja. Ja se nisam bunio. Bilo mi je dosta svega.

Nisam nikome rekao o paničnom osećanju da sam gotov. Hrana za sivu metalnu gaduriju. Tehničari iz firme su mi opisivali rad implanta kao ispeglano iskustvo. "Bez štucanja", njihove reči. Sada su se vratili zabrinuti, skromnijeg tona. "Znate, vi ste osoba vrlo jakog nervnog sistema. Znate baterija vašeg implanta je bila skoro prazna. Radio je samo softver za instruktazu." Šta to znači, pitam ja. Ja sam u ovaj posao uložio svoju slavu tele-glumca. Dao sam im priliku da spare svoje interplanetarne kredite sa mojim banknotama slave. Nisam imao nameru da rizikujem život. "To znači da je neko pogrešio u naruždbi za vas. Kompanija je isporučila sve po specifikacijama koje ste dali."

Stvorenje na mojoj glavi je bilo živo. Osećao sam ga kako vibrira. Preko njega osećao sam zidove kabine. Širio sam se u metalne oplata deltakrafta. Opipavao sam oklop nuklearnog reaktora i pilotsku kabinu sa šarenolikim fluksom centralnog računara. Ukopčao sam se sa brodom na neposredan, intiman način. Pripisao sam te senzacije umoru i analgeticima koje sam dobio da bih lakše podneo snimanje.

U moju kabinu uđe menadžer, sa osmehom profesionalnog licemera. Dužnik kome ne mogu da odbijem pozajmicu. Skinuo je zaštitini šlem, koji je nosio čak i u deltakraftu. Preplavila me je crna intuicija i hektičan nemir. Seo je pored mene i njegov osmeh me zabole

kao kvaran zub. Jasno mi je bilo da mu nije drago što me vidi. Ne, ne, postoji tu neka nijansa. Nije mu drago što me vidi *živog*. Nisam mogao da izvučem neko drugo, jasnije značenje. Govorio je ali ja više nisam slušao. O vraćanju svega što mi duguje. Istrošio si svoje lepe reči. Pročitao sam te.

***

Upravo sam završio sa objašnjavanjem, uz dramatično mahanje rukama, kako tubulatriks koristi gigantske krošnje, fero-crvenih tungstenskih sekvoja, kao rezonator. Kako se pojačani talasi šire na ogromnom prostoru i hipnotišu žrtve da hrle u svoju smrt.

Stojao sam u šumi pod senkom tih metalik divova, blatnjav i sa konduktivnim pužom na glavi. Osećao sam se pun snage i u saglasju sa tim sesilnim, moćnim entitetom. Odozgo su me gledali sa izbačene platforme letelice članovi ekipe.

Dok sam deklamovao tekst neuro-suflera, misli su mi bile fiksirane na mog menadžera-izdajnika. Njegov posao je bio da nabavi implant. Ja sam duša od čoveka ali, kad me neko prevari, onda bolje da se odmah sruši sa deltakraftom i pogine, nego da dočeka moju osvetu...

Tu sam stao jer se deltakraft opasno nakrivio. Sa platforme su uz užasne krike pali članovi ekipe. Menadžer je tresnuo u zeleno, bakreno žbunje. Kaciga mu se otkotrljala i nestala. Podigao se zbunjenog izraza i , vukući slomljenu nogu, krenuo prema srebrnom cilindru, koji se kao obelisk uzdizao na omanjoj čistini. Kada je prišao blizu tubulatriksa, do tada skriveni džinovski listovi cveta se sklopiše oko njega i on nestade.

To je bio brutalan kraj snimanja realiti-reklame. Čim su mi preostali članovi ekipe dali novi šlem, zavrležao sam metalni turban u šumu i zaključao se u svoju kabinu. Nisam mogao da se oduprem osećanju griže savesti, iako nisam tačno znao zašto.